

Lukács László igazgatói évei Kecskeméten¹

Ezen írás készítésekor elsősorban az évente készült tanügyigazgatási dokumentumok alapján írok azokról az évekről, amikor Lukács igazgató úr vezette az iskolát. Ezek az éves, majd később 5 éves munkarendek, a tanév eleji, féléves és tanévzáró konferenciák jegyzőkönyvei, az állami és az egyházi felügyelet, érettségik jegyzőkönyvei. Ezek a dokumentumok nyilván nem adnak teljes képet, sőt inkább azt mondhatjuk, hogy csak a legszükségesebb dolgok kerültek leírásra. Egyrészt azért, mert a „kötelező” adminisztráció elkészítése volt a cél, másrészt csak azt lehetett bele írni, ami az állami szervek számára is publikus volt. Ez a szempont nagyon láthatóan érvényesül: szerepelnek például a szükséges mondatok a honvédelmi nevelésről, a szocialista ünnepek megünnepléséről, a politikai nevelésről. Az értekezletek jegyzőkönyveiben viszont szerepelnek valós mondatok pedagógiáról, fejlesztésekről, nehézségekről, eredményekről. A források kiegészítésére ezért mind Lukács tanár úrral, mind egykori munkatársaival is beszélgettem ezekről az évekről, valamint a kecskeméti Piarista Rendház Historia Domusát is áttekintettem.

Lukács László tanár úr 1963-tól tanított a kecskeméti gimnáziumban, 1966-tól a kollégiumban is dolgozott. Az 1950-es állam és egyház közti megállapodás alapján újrarendített budapesti Piarista Gimnáziumban érettségizett, majd ott lépett be a Piarista Rendbe. Ifjú Sebestyén és Gulyás István piaristák után lett a szintén 1950-ben újrarendített kecskeméti gimnázium vezetője 1975-ben.

A felkérést egy évvel korábban kapta Albert István tartományfőnök úrtól, így az intézményvezetői megbízás előtt egy évig gimnáziumi igazgatóhelyettesként dolgozott a kollégium vezetése mellett.

Figyelmet érdemelnek a gimnáziumi igazgatósága előtti évek is, amikor a kollégiumot vezette. A kollégium rendkívül nehéz körülmények között működött, zsúfolt volt. A kollégisták száma a 200 főt is elérte. Később a hatóságok 160-ban korlátozták a bentlakók számát, ezért ki kellett alakítani az externátus rendszerét: a diákok egy része kint lakott házaknál. Egész nap az iskolában és a kollégiumban tartózkodtak ők is, csak estéknként mentek el.

Ezen körülmények között, amikor csak módot találtak, igyekeztek fejleszteni, javítani a helyzeten már korábban is: helyiségeket újítottak fel, vezetéseket cseréltek ki... Lukács tanár úr idején, és kezdeményező részvételével viszont ezek a folyamatok felgyorsultak. Sorra valósultak meg a felújítások, az átalakítások a szerzetesek és a diákok aktív részvételével. 1965/1966 karácsonyi szünetében például Lukács tanár úr 10 diákkal átfestette az első éves kollégisták ágyait és szekrényeit. A tavaszi szünetben is folytatódott a munkák, nyáron két hétig dolgozott hat szerzetes és 20 diák egymást váltva a felújítási munkákon. 1966-tól Perczel Dénes, egykori debreceni piarista diák építészt hívta az iskolához, aki mind az épületek felújításának mind a berendezésének tervezésében hosszú időn át részt vett.

---

¹ Mikulás Domonkos: Lukács László igazgatói évei Kecskeméten in.:35 éve a Vigilia élén - Lukács László - Typotex, 2019 Szerkesztette: Farkas Edit, Horányi Özséb

A magyarországi piaristák, de a kecskeméti iskola számára mindenképpen fordulatot jelentett az új diákebédli építése 1971-ben. Azért is, mert ebben az építkezésben szinte minden kecskeméti rendtárs és nagyon sok diák tevékenyen részt vett, ami a konkrét építő munkát is jelenti. Ez a munka erős közösségformáló hatást is gyakorolt. De azért is, mert a Rend háború utáni történetében ez volt az első, egyetlen komoly, új építkezés.

A hetvenes években zajlott az a folyamat, hogy a kecskeméti rendi közösség, így az iskola tantestülete is jelentősen megfiatalodott. Nyugdíjba mentek azok a tanárok, akik még 1945 előtt is tanítottak, akik 1950-től újraindították az iskolát. Ez egyúttal komoly generációs és szemléletváltás is volt. Az iskolát újraindítók inkább úgy élték meg, hogy az iskolának nincsen jövője, a kevesebb mint két évtizedre kötött állami-egyházi megállapodás után vélhetőleg be kell zárni az iskolát. A fiatalok viszont új lendületet hoztak Kecskemétre, és a reményt, hogy van jövője a kecskeméti jelenlétnek.

Pedagógusként, kollégiumi nevelőként jól tudott bánni Lukács tanár úr a diákokkal, munkatársakkal. A nevelőtanárok konferenciája minden csütörtökön este zajlott, amikor a diákok már aludni tértek. A végzősök közül az érdeklődőknek minden héten tartott esti beszélgető klubot a szobájában, nagyon jól értett a nyelvükön. A diákok hozhatták a témákat, vagy ha éppen nem hoztak, ő adott. Itt nyíltan lehetett beszélni minden kérdésről, ami foglalkoztatta őket.

Szakjai mellett művészettörténetet is tanított. Azokkal az osztályokkal alakult ki legjobb kapcsolata, ott érezte magát legjobban, ahol hittant, magyart és művészettörténetet is taníthatott.

Külön gondot fordított rendtársaival a papi hivatások gondozására is, az erre készülő diákokkal külön is foglalkoztak. Arra is felhívta például figyelmüket, hogy a katonaság alatt jó eséllyel megpróbálják őket beszervezni. Az 1984 előtti 10 évben 82 kispap került ki az iskolából, ezzel az esztergomi ferencesekkel megosztva az első helyen volt az iskola.

Amikor gimnáziumi igazgató lett, az iskola helyzete sem volt egyszerű. Az iskolaépület felét használhatta a Rend, a másik felében állami általános iskola és dolgozók gimnáziuma működött. A díszterem és a tornaterem is közös használatban volt, a fűtés, az állagmegóvás is közös feladat volt. Évfolyamonként két osztály volt engedélyezve 40-40 fővel, ebből a kecskeméti diákok aránya alacsony volt. A diákok a régióból, Budapestről és Kelet-Magyarországról jöttek, sok volt például a borsodi tanuló, hisz az ország ezen felében nem volt más katolikus iskola fiúk számára. Az iskolában egyébként később is magas volt a fizikai dolgozó szülővel rendelkezők aránya: 60-80% között. Az egyházmegyéék is ide küldték a papi hivatás iránt érdeklődő diákokat, így az iskola nagy szerepet játszott a papi utánpótlásban is.

A fő állású tanárok engedélyezett száma 16 volt, emellett óraadóként segítettek nyugdíjas tanárok. A világi tanárok aránya itt volt a katolikus iskolák között a legkisebb, 1975-ben csupán a testnevelés tanár volt világi. A szakos ellátottság biztosítva volt, csak a rajz és ének tanítását kellett nem szakos szerzeteseknek vállalni. A tantestület

összetételét befolyásolta az a gyakorlat, hogy a pályakezdő szerzeteseket jellemzően legalább néhány évre a kecskeméti iskolába küldték.

Az iskola az állammal való megállapodás alapján az állami követelmények szerint tanított, de a katolikus szempontokat a tanítás során érvényesíthették. Tanügyi szempontból a megyei Művelődési Osztály jelentette a közvetlen felügyeletet, emellett a Katolikus Középiskolai Főhatóság jelentette az egyházi kontrollt. Mindkét oldalról kapott az iskola rendszeres szakmai és tanügyigazgatási felügyeletet.

Az iskola alapfinanszírozásához az állam diákonként évi 9.700 Ft-tal járult hozzá (1974-es adat), a többi a diákoktól kellett beszédni: havi 60, később 80 Ft-ot (ebbe a kollégiumi ellátás nem tartozott még bele, azért külön kellett fizetni). Ez mintegy 180-200.000 Ft-ot jelenthetett éves szinten, évektől függően. Emellett más források, külföldi adományok, püspökkari gyűjtések bevétele is támogatta a fejlesztéseket.

A megelőző évekről néhány szó

1973-ban, Gulyás igazgató úr vezetése idejében zajlott egy jelentős reform az oktatásban. Jelentős tananyag csökkentés történt, a testnevelés órák számát háromra emelték, az óráközi szüneteket 15 percesre, betiltották a dohányzást az iskolában, az írásbeli házi feladat mennyiségét erősen korlátozták, minden osztályban heti egy ének órát vezettek be és a terhelés csökkentése érdekében a délutáni szakkörök, egyéb foglalkozásokon való részvételt is heti háromban maximalizálták (és külsőn való részvételt is igazgatói engedélyhez kötötték) többek közt. A reformok módszertani változásokat is javasoltak, de az értekezletek jegyzőkönyvének tanulsága szerint ezekre az iskolák nem voltak felkészülve.

Erre az időszakra esett az is, hogy a diáklétszám elkezdett csökkenni. Az 1970-ben középiskolás korba lépőknél 1976-ban mintegy 30%-kal kevesebb gyerek lépett ebbe a korosztályba. Ez is oka lehetett, hogy a jelentkezők száma elkezdett csökkenni, és ez a folyamat nem állt meg. A kevesebb jelentkező azt is jelentette, hogy olyan diákokat is fel kellett venni, akik nem állták meg a helyüket a gimnáziumban, így nőtt a bukási arány és a lemorzsolódás is, ami még jobban csökkentette a diáklétszámot. 1974-től nem sikerült 40 főt felvenni osztályonként.

A diáklétszám csökkenésének további okai lehettek, hogy míg 1956 előtt az „osztályidegen” családok gyerekei máshova nem nagyon nyerhettek felvételt, 1956 után ez már nem volt így. A családok életszínvonala javult, ezért a kollégiumi ellátás színvonala már egyre kevésbé felelt meg az igényeknek (a hatvanas évek első felében a reggeli például egy fél szelet zsíros kenyér volt, teával vagy kávéval – előrelépést jelentett, amikor a zsírt már nem a kenyérre kenve, hanem külön tálkában kapták, így több kenyéret is megkenhettek vele). Emellett, érdemi állami támogatás hiányában a kollégiumi díj is megterhelő volt a családok számára. Az itt tanuló diákokat ráadásul a felsőoktatási felvételinél hátrányosan megkülönböztették.

Az infrastruktúra terén is nagy kihívások előtt állt az iskola, az épület sok szempontból felújításra szorult, a teneszköz-ellátottság is gyenge volt. Az erőforrások főleg a kollégium lakhatóvá tételére mentek el.

1975-ben volt a „felszabadulás” 30. évfordulója, az iskolai ünnepségen Ortutay Gyula akadémikus, országgyűlési képviselő volt a szónok, aki megemlékezett szegedi, piarista diákként eltöltött éveiről is beszédében. De jelen volt a Hazafias Népfront megyei bizottsága, dr. Ijjas József kalocsai érsek és dr. Gajdócsi István megyei tanácselnök és még más egyházi és állami képviselők is.

Ilyen körülmények között vette át Lukács László az iskola vezetését 1975-ben, Gulyás István igazgató úr nyugdíjba vonulásával. Igazgatóhelyettesnek Veszprémi Tibor tanár urat, kollégiumi helyettesnek Herédi Vilmos tanár urat bízta meg a tartományfőnök. Később Ruppert József tanár úr vette át mindkét feladatot, aki szintén meghatározó igazgatója lett később az iskolának.

Az első év

A munkarendben, a beszámolóknak a szocialista rendszernek megfelelés a kötelező szinten volt jelen, például az állami ünnepek megünneplése. Ezek jellemzően valami más kulturális programmal voltak összekötve: egy színdarab előadása, vagy az Ady évfordulóval való összekötése például. Bár rögtön az első évben egy elég erősnek tűnő rendezvénynek kellett helyet adni: a papi békemozgalom megalakulásának 25. évfordulója alkalmából az iskola dísztermében volt műsor, ahol az énekkarnak is fel kellett lépnie.

A rendalapító ünnepén Bálint Sándor volt meghívott előadó, és a következő évben is rendszeres volt jeles előadók meghívása az iskolába.

Az első igazgatói évben rögtön mutatkoztak az infrastrukturális nehézségek: nyáron a tornaterem belvízkárosultaknak szolgált átmeneti szállásként, és az ezt követő felújítás belecsúszott a tanévbe, így nem lehetett használni az egyébként is az általános iskolával megosztott termet.

Fejlesztések is indultak, illetve tervbe kerültek: az iskola engedélyt kapott sokszorosító gép beszerzésére és üzemeltetésére. Megfogalmazódott, hogy évente két termet szeretne az iskola felújítani és audiovizuális eszközökkel felszerelni – ez magnót, diavetítőt és lehetőség szerint írásvetítőt jelentett. A nyár során a Városi Tanács támogatásával a belső udvar betonozása megtörtént, de a friss beton fel is hólyagosodott. Új tanterem is kialakításra került a korábbi tanácsteremből, az igazgatói iroda előtti helyiségből pedig tanári társalgó lett. Ennek szervezeti célja is volt, a tantestület belső kommunikációját hivatott támogatni. Tervbe került a következő évre a fizika terem lépcsős, lelátó szerű berendezése és a tornaterem eszközellátottságának az általános iskolával közös fejlesztése is.

Szervezeti és pedagógiai téren a legfontosabb megvalósítandó célja a kölcsönös hospitálások megvalósítása és a nyílt légkör megvalósítása a tantestületen belül.

„Ennek a nyílt és szókimondó, de a másikat tapintatosan tisztelő jó munkahelyi légkör kialakítása lesz a következő esztendőnek talán legfontosabb „házon belüli” feladata.”

Az iskolai értekezletek korábban úgy zajlottak, hogy az igazgató felolvasta az előre elkészített jegyzőkönyvet, közben a tanárok jellemzően mással foglalkoztak. Lukács igazgató úr viszont elvárta, hogy az értekezletek valós megbeszélések legyenek, a jelen lévők ne mással foglalkozzanak, hanem kapcsolódjanak be.

A beiskolázási nehézségek már jelentkeznek, 10 helyet nem sikerült betölteni. Emellett a bukási átlag a megyében a harmadik legrosszabb volt.

Az intézményi tanfelügyeleten az ellenőrzést végző kiemelte az igazgatónak humán szakos létére komoly elkötelezettségét a természettudományos oktatás mellett. Nehézségnek látta, hogy kiváló tanárokat Budapestre elhelyeznek. Ebben az évben Görbe László tanár úr megkezdte informatika szakkör tartását az iskolában.

Ez derült ki tehát a dokumentumokból Lukács László tanár úr igazgatóságának első évéről.

Az ezt követő években

Komoly kihívást jelentett az iskola leromlott állapota. Lukács igazgató úr Lékai bíboros úrnál közbenjárt, hogy a Püspöki Kar hirdessen gyűjtést a katolikus iskolák javára. A várossal sikerült megállapodni, hogy az iskolaépületet mintegy hárommillió forintból felújítják, beleértve a fűtési rendszert is. Ennek felét a város, a másik feléből 800.000 forintot a piaristák állnak – ehhez fedezetet a püspökkari gyűjtés adott –, a maradékot pedig a Megyei Tanács biztosította. 1978-ra a fűtés felújítása befejeződött, 1980-ra a külső és belső felújítás is. Ugyan menet közben plusz költségek is keletkeztek, valamint a kivitelezés minősége érdekében is sokszor oda kellett figyelni és beavatkozni, de komoly eredmény volt, hogy az épület megújult.

De részleteiben is újultak az oktatási terek: fizika és biológia/kémia szaktantermeket alakítottak ki, fokozatosan szerelték fel a szertárat korszerű eszközökkel. Ebben nagy segítséget nyújtottak a Nyugatról érkező adományok, amelyek részben igazgató úr személyes kapcsolatainak is köszönhetőek voltak. A fizika és a biológia szertárat 1976/77-ben az Europäischer Hilfsfond 13.000 DM adományából szerelték fel. 1978-ban megérkezett az első, HP97-es számítógép is az iskolába, ami az informatika tanítását segítette – pár évvel később újabb gépek beszerzése is megtörtént. Az évek során minden termet felszereltek diavetítővel, kazettás magnóval, majd írásvetítővel is.

1979-ben felújították a dísztermet, az alagsorban tanműhely, fizikai laboratórium – ami elsősorban elektronikai készleteket jelentett – és zeneterem került kialakításra, és az év során a tornaterem is megújult.

Az 1980/1981-es tanévben nagy újdonság volt, hogy az iskola adományból beszerzett egy képmagnót is. Megkezdődött a videotár fejlesztése.

1981/1982-ben megkezdődött a kollégium tetőtéri bővítése, ugyanis időközben az állam engedélyezte a kollégista diákok számának emelését, így az externátus intézménye megszűnt. A bővített kollégium akár 208 diák befogadására is alkalmas lett.

Az oktatásban, nevelésben klasszikus céljai voltak Lukács igazgató úrnak: becsületre, kereszténységre, műveltségre nevelni a diákokat. Segíteni őket, hogy elviseljék, hogy egyházi iskolásként hátrányos helyzetben vannak.

Az iskolai pedagógiai munkában az értekezletek tanúsága szerint Lukács igazgató úr nagy hangsúlyt helyezett az együttműködésre, az egységes nevelési követelmények kialakítására, a diákok önállóságának nevelésére. Előkerült rendszeresen a hatékonyabb tanulási módszerek keresése is témaként. Szintén rendszeresen előkerül, sőt többször kiemelten a tanítás munkáltatóbbá tétele. Azaz, hogy a diákokat aktívabb szerepbe juttassák a tanárok az órán, nagyobb felelősséget kapjanak. Az, hogy ez ilyenképpen került elő rendszeresen, arra utal, hogy nehezen ment.

A közösségformálás is hangsúlyos volt, ebben nagy szerepet játszottak a túrák, kirándulások. Télen és nyáron is sok túrán vettek részt diákok, amire a diákok és a szülők motiválása a falusi környezetből jött diákoknál sokszor komoly feladat volt.

Az 1979-es házi káptalanra az iskoláról készült beszámoló érdekes mondatot tartalmaz: „tanulóinknak jelentős része nem kapott otthon keresztény nevelést (gyakran semmilyen nevelést sem)” – és valóban, ebben az időben a kevés jelentkező miatt a diákok jelentős része nem rendelkezett különösebb vallási kötődéssel.

Érdekes adat az 1979-es állami felügyelet beszámolójából, hogy az iskolában szakkörre 309 diák volt beírva – azaz a diákok átlagosan több mint egy szakkörön vettek részt.

A lemorzsolódás egyébként a megyében a Piarista Gimnáziumban volt a legmagasabb, az ezzel való küzdelem végig jellemzi ezeket az éveket, csakúgy, mint a magas bukási arány. Ezekben az adatokban azonban fokozatos javulás figyelhető meg.

Nehézség volt a tanárok nagy terhelése is. Ennek oka a kollégium működésével is összefüggött. A gimnázium tanárai látták el a kollégiumi prefektusi feladatokat is, így a 79-es jelentés szerint a tanárok heti óraszámja 20-38 között mozgott.

Lukács igazgató úr törekvése volt a nyílt iskola is, azaz, hogy az iskola nyisson a város felé. Az állami és egyházi társintézményekkel élénkebb legyen a kapcsolat. A Kodály Iskola igazgatójával, Nemesszeghy Mártával például közös irodalom szakkört vezettek - az igazgatónő „tartotta érte a hátát”, mert egyébként a szerzeteseknek nem igen engedték, hogy az iskolán kívül más diákokkal foglalkozzanak. Élénkebb volt a kapcsolat még a művelődési házzal is. Az iskola rendszeresen hívott neves előadókat is a diákokhoz: tudósokat, művészeket, egyházi személyeket. Élénk volt a diákszínjátás is. Színdarabokat, irodalmi színpadokat rendeztek, ebben több tanár is részt vett.

Szintén érdekes mondat, nem kevés mai áthallással az 1982-es félévi értekezletről a diákokkal kapcsolatban: „elkényelmesítette őket a mindenünnen rájuk záporozó kép- és hanganyag” ... Egyébként a tanfelügyelők is kiemelték, hogy ekkorra az audiovizuális eszközökkel való ellátottsága kiemelkedő lett az iskolának. A tantestületben belső képzés is megvalósult ezek használatára, és Lukács igazgató úr folyamatosan szorgalmazta ezek nem öncélú, de tudatos és következetes használatát.

A tantestületben szorgalmazta az óralátogatásokat is, sőt maga is évente kb. 60 órát hospitált.

Kihívást jelentett 1982-ben az ötnapos tanítási hétre való áttérés országos szinten. Az egyházi iskolák végül is kaptak felmentést a bevezetés alól, mert a sokszor távolról érkező kollégisták miatt komoly nehézséget okozott volna, ha minden hétvégén haza kellett volna utazniuk.

A tanfelügyeleti jelentésekben szerepel, hogy Lukács igazgató úr jó kapcsolatot ápol a Megyei Tanács oktatási osztályával tanügyi téren, rendszeresen részt vett az igazgatói értekezletek munkájában. Az iskolának megyei szinten jó szakmai kapcsolatai voltak. 1984 februárjában a város gimnáziumainak pedagógusai látogatáson is vettek részt az iskolában (órákat látogattak, szaktárgyi megbeszéléseket tartottak).

Igazgatósága utolsó évében is komoly tervei voltak még Lukács tanár úrnak: az igazgatóihoz csatlakozóan új tanári szobát alakított ki, hogy ezzel is segítse a tantestület egységesebbé válását. Azt tervezte, hogy minden év augusztusában két napos pedagógiai képzést szervez a tantestületnek.

Azt a hatóságok nem engedték, hogy a saját diákokon kívül a szerzetesek másokkal is foglalkozzanak, kitörési pont volt viszont az öregdiákokkal való foglalkozás. 1981-ben indította el Lukács tanár úr az öregdiák vacsorák hagyományát. Előzménye az volt, hogy korábban is voltak novemberben öregdiák bálók, amik sok nehézséget okoztak: nehéz volt a rendet megtartani, a rendezvény hangos volt, az utcáról mindig mások is be akartak jönni, a résztvevők sokat ittak... Ettől az évtől indult el a „Piarista vacsora” minden novemberben az öregdiákok számára, ahol előadás, beszélgetés és természetesen vacsora alkotta a programot. Ez a program a mai napig is élő, ötszáz fölötti résztvevővel. Emellett 1981-től havonta is szerveztek misét majd előadásokat az öregdiákokoknak. Gyakorlattá vált továbbá, hogy a húsvét előtti szent három napban lelkigyakorlatra lehetett jönni a kecskeméti piaristákhoz. Öregdiákok és mások is jöttek, Lukács tanár úrnak el is kellett mennie Miklós Imre egyházügyi államtitkárhoz magyarázkodni, hogy ha öregdiákoknak szól a rendezvény, akkor hogy kerülnek oda lányok (a válasz az volt, hogy az öregdiákok leánytestvérei...). Idővel nyáron is lehetett már lelkigyakorlatot hirdetni, 1983 nyarán például Jelenits és Lukács tanár urak 60-60 résztvevővel 3-3 napos lelkigyakorlatot tartottak a kollégiumban.

Lukács igazgató úrnak ezen felül sok külső feladata, kihívása is volt: a diákok toborzása érdekében járta az országot, lelkigyakorlatokat tartott különböző helyeken, például szerzeteseknek, szemináriumokban, az egyházmegyei papságnak, más egyházi iskolásoknak. 1980-ban részt vett az akkor először Pannonhalmán szervezett találkozón, amit a katolikus iskolák pedagógusainak tartottak, itt előadást is tartott.

1979-ben részt vett Salamanca-ban a Piarista Rend Egyetemes Káptalanján, több ciklusban tartományi asszisztensként a magyarországi provincia vezetésében vett részt, cikkei jelentek meg az *Új Emberben* és a *Vigiliában*.

Tanárként és igazgatóként is folyamatosan érezte az állam kontrollját, az ÁEH és a Belügy embereinek figyelmét, ellenőrzését. Úgy kellett a diákokkal foglalkozniuk, hogy tudták: minden helyzetben lehallgatják őket, és a diákok, munkatársak közt is vannak beépített emberek. Konkrét esetben is kiderült, hogy még a diákok leveleit is elolvassák a hatóságok kézbesítés előtt.

1984-ben tartományfőnök úr Budapestre helyezte Lukács László igazgató urat. Amikor átvette az iskolát, a diáklétszám csökkenőben volt, nem jelentkezett az iskolába annyi diák, amennyit fel tudott volna venni. Ennek következtében 220 alá is csökkent a létszám a lehetséges 320-hoz képest. A társadalmi változásokon kívül egész biztosan nagy szerepe volt a jelentkezők számának növekedésében az általa vezetett felújításoknak, modernizációnak, pedagógiai fejlesztéseknek, közösségformálásnak, sokszínű tevékenységnek. A Művelődési Minisztérium 1984-es tanfelügyeletének jegyzőkönyvében szerepel a megállapítás, hogy most már azonos szinten van az iskola a többi gimnáziummal, technológiában viszont megelőzi azokat: „ma még elképzelhetetlen, hogy videomagnóval rendelkezzenek az állami iskolák”, valamint a számítástechnika bevezetésében is előrébb jártak. Az 1984-es jelentés szerint már az elmúlt 5 évben sikerült a maximálisan felvehető létszámmal beiskolázni, a jelentkezők tanulmányi színvonalának köszönhetően csökkent a lemorzsolódás és a bukási arány. A túljelentkezés közelített a kétszereshez.

A *Historia Domus* így írt ennek kapcsán: „Nagy mértékben az ő érdeme a diákoththon és a gimnázium épületének és berendezéseinek megújítása. 19 évig töltötte be a diákoththon és 9 évig a gimnázium igazgatójának tisztét. Főlkészültsége és pasztorációs buzgósága révén nagyon sok tiszteletet váltott ki.”